

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 22. maj 2025

Sag BS-46114/2024-HJR
(1. afdeling)

A
(advokat Mads Krøger Pramming, beskikket)

mod

Københavns Politi
(advokat Paw Fruerlund)

Biintervenient til støtte for As påstand 2:
DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur
(selv)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten på Frederiksberg den 16. februar 2023 (BS-27934/2021-FRB) og af Østre Landsrets 9. afdeling den 21. juni 2024 (BS-14420/2023-OLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jens Peter Christensen, Lars Hjortnæs, Kurt Rasmussen, Rikke Foersom og Peter Mørk Thomsen.

Påstande

Appellanten, A, har gentaget sin påstand 1 om, at frihedsberøvelsen af ham den 31. maj 2021 var ulovlig i dens helhed.

A har desuden gentaget sin påstand 2 om, at Københavns Politi skal anerkende at have krænket hans rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettigheds-konventions artikel 3 ved, at politipersonale fra Københavns Politi den 31. maj 2021 omkring kl. 19.50 ved anvendelse af fysisk magt afførte ham alt sit tøj, og herefter inspicerede ham mellem ballerne og bag sin forhud, hvorefter han blev efterladt i en aflåst celle, hvor han blev hensat fuldstændig afklædt og uden mulighed for at kunne dække sig til samt under kameraovervågning.

Indstævnte, Københavns Politi, har over for påstand 1 nedlagt påstand om, at frihedsberøvelsen den 31. maj 2021 var lovlig og skal stå ved magt, subsidiært stadfæstelse.

Københavns Politi har over for påstand 2 påstået afvisning, subsidiært stadfæstelse.

Retsgrundlag

Politilovens §§ 1, 3, 11 og 16 er sålydende:

”§ 1. Politiet skal virke for tryghed, sikkerhed, fred og orden i samfundet. Politiet skal fremme dette formål gennem forebyggende, hjælpende og håndhævende virksomhed.

...

§ 3. Politiet kan uden for de tilfælde, hvor indgreb er hjemlet i anden lovgivning, alene foretage indgreb over for borgerne i det omfang, det følger af bestemmelserne i dette kapitel. Frihedsberøvelse i medfør af denne lov skal begrænses til tilfælde, hvor mindre indgribende midler ikke findes tilstrækkelige til at afværge fare. Frihedsberøvelse forstås i denne lov i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

...

§ 11. Politiet skal tage sig af en person, der er ude af stand til at tage vare på sig selv på grund af indtagelse af alkohol eller andre berusende eller bedøvende midler, og som træffes under forhold, der indebærer fare for den pågældende selv eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed. Er der mistanke om, at personen er syg eller har pådraget sig skader af ikke ringe omfang, skal den pågældende straks undersøges af en læge.

Stk. 2. Politiet kan besigtige personens legeme, undersøge tøj og andre genstande, herunder køretøjer, i den pågældendes besiddelse samt skaffe sig adgang til et ikke frit tilgængeligt sted uden retskendelse med henblik på

- 1) at vurdere personens tilstand og faren for den pågældende,
- 2) at afværge faren for personen eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed eller
- 3) at fastlægge personens identitet.

Stk. 3. Med henblik på at afværge faren for den berusede eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed kan politiet foretage andre

indgreb over for den berusede, herunder udstede påbud og fratage vedkommende berusende eller bedøvende midler eller andre genstande.

Stk. 4. Findes mindre indgribende midler, jf. stk. 2 og 3, ikke tilstrækkelige til at afværge faren for den berusede eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed, kan den berusede om nødvendigt frihedsberøves, jf. § 3, med henblik på hjemtransport, overgivelse til andre, der på forsvarlig måde kan tage sig af den pågældende, indbringelse til hospital, forsorgshjem eller lignende eller indsættelse i detention. Frihedsberøvelsen skal være så kortvarig og skånsom som muligt.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om anbringelse i detention, herunder om lægeundersøgelse og tilsynet med den anbragte.

...

§ 16. Politiets magtanvendelse skal være nødvendig og forsvarlig og må alene ske med midler og i en udstrækning, der står i rimeligt forhold til den interesse, der søges beskyttet. Det skal indgå i vurderingen af forsvarligheden, om magtanvendelsen indebærer risiko for, at udenforstående kan komme til skade.

Stk. 2. Magt skal anvendes så skånsomt, som omstændighederne tillader, og således at eventuelle skader begrænses til et minimum."

Af forarbejderne til politiloven (Folketingstidende 2003-04, tillæg A, lovforslag nr. L 159, sp. 5926) fremgår bl.a.:

"Til § 11

Lovforslagets § 11 regulerer politiets indsats over for personer, der er så påvirket af alkohol eller andre bedøvende eller berusende midler, at de ikke er i stand til at tage vare på sig selv. Bestemmelsen suppleres af lovforslagets § 12 om detentionsanbringelse af børn.

Formålet med bestemmelsen er at medvirke til at sikre, at politiet iværksætter de mest hensigtsmæssige tiltag over for denne persongruppe. Samtidig tilvejebringes udtrykkelig hjemmel til, at politiet kan foretage de indgreb, der efter omstændighederne er nødvendige for at bringe den berusede person ud af en faresituation eller afværge fare, som den pågældende måtte udgøre for andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed.

Ved ethvert indgreb efter bestemmelsen skal der være proportionalitet mellem formålet med indgrebet og det indgreb, der foretages. Kan formålet opnås ved f.eks. at meddele den pågældende et påbud, vil der

ikke kunne ske frihedsberøvelse.

...

Bestemmelsen omfatter personer, der "er ude af stand til tage vare på sig selv". Det er denne manglende evne til selv at forhindre eller afværge en faresituation, der nødvendiggør politiets indsats. Beruselse kan således ikke i sig selv begrunde, at politiet skrider ind i medfør af bestemmelsen. Efter bestemmelsen skal tilstanden være begrundet i "indtagelse af alkohol eller andre berusende eller bedøvende midler". Skyldes personens tilstand indtagelse af euforiserende stoffer, medicin mv. eventuelt i kombination med alkohol vil dette også være omfattet af bestemmelsen.

Den pågældende skal endvidere "træffes" under forhold, der indebærer fare. Politiet er således ikke forpligtet til at udøve opsøgende virksomhed i videre omfang, end det er tilfældet i dag. Bestemmelsen er imidlertid ikke afgrænset til offentligt tilgængelige steder. Træffer politiet på et privat område en person, der er ude af stand til at tage vare på sig selv på grund af beruselse, og indebærer forholdene fare for personen selv eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed, skal politiet tage sig af personen.

Den pågældende skal træffes under "forhold, der indebærer fare for den pågældende selv eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed." Dette indebærer, at politiet ikke alene, hvor der er fare for den berusede selv, men også hvor den pågældende udgør en fare for andre personer eller for mere almene beskyttelsesinteresser som ordenshensyn, skal tage sig af den pågældende.

Faren "for personen" vil bl.a. kunne foreligge, fordi personen er så kraftigt påvirket, at dette i sig selv udgør en fare for denne. Ofte vil den farlige situation dog skyldes en kombination af, at personen er påvirket af alkohol el. lign. og personens færden. Der kan f.eks. være tale om tilfælde, hvor en beruset person flakker omkring på en trafikeret vej, forsøger at balancere på farlige steder eller forsøger at bestige lysmaster, bropiller el.lign. Bestemmelsen omfatter både fare for fysiske skader og alvorligere psykiske skader.

...

Indgreb efter § 11, stk. 2, nr. 1, kan foretages for at "vurdere" personens tilstand og faren for den pågældende. Indgreb med dette formål kan foretages på baggrund af en formodning om, at der er en konkret og nærliggende fare for personen. Det er således ikke en forudsætning for at foretage indgreb med dette formål, at der er konstateret en konkret og nærliggende fare. Der kan derimod ikke foretages indgreb efter nr. 1 ud fra en formodning om, at den berusede er til fare for andre eller for den

offentlige orden eller sikkerhed. Bestemmelsen i stk. 2 gør udtømmende op med de indgreb, der kan foretages for at vurdere den berusedes tilstand og faren for denne.

Bestemmelsen giver politiet mulighed for at foretage indgreb over for personen i situationer, hvor politiet ikke kan have vished for, at en beruset person befinder sig i en faresituation: Det kan f.eks. være tilfældet, hvor politiet reagerer på baggrund af en anmeldelse om, at en beruset person udsætter sig selv for fare på et ikke-frit tilgængeligt sted eller er i besiddelse af livsfarlige stoffer, som den pågældende agter at indtage.

Indgreb kan foretages efter § 11, *stk. 2, nr. 2*, for at "afværge" faren for den berusede person eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed.

Politiet vil alene kunne foretage indgreb med dette formål, hvis der er konstateret en konkret og nærliggende fare for personen eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed. Det indebærer, at der skal være en vis sandsynlighed for krænkelse af de i bestemmelsen nævnte beskyttelsesinteresser, før politiet kan gribe ind. En mere abstrakt fare for skader så som fare for social deroute og risiko for at blive kriminel vil ikke kunne begrunde et politimæssigt indgreb.

Det vil bero på en konkret vurdering af situationen, om der foreligger eller alene formodes at foreligge en konkret og nærliggende fare. Politiet har en vis margin i forbindelse med denne vurdering. Det bør bl.a. ikke være således, at politiet lader en situation udvikle sig på en sådan måde, at en fare realiseres, før der gribes ind. Hvis en beruset person f.eks. træffes i færd med at kravle over indhegningen til en højspændingsmast, vil politiet skulle gribe ind uden at afvente, om den pågældende rent faktisk vil forsøge at bestige masten.

...

I relation til legemsbesigtigelse af berusede personer vil dette bl.a. kunne have til formål at undersøge, hvorvidt en beruset person er i besiddelse af farlige genstande, herunder f.eks. alkohol eller medikamenter, som på grund af personens tilstand bør fratages den pågældende for at afværge fare for denne.

...

Indgreb efter stk. 4 kan alene anvendes for at afværge fare for den berusede eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed.

Det beror på en konkret vurdering, hvad der i situationen vil være mest hensigtsmæssigt i forhold til personens tilstand. Hjemtransport af en beruset vil ofte være at foretrække. Hvis den pågældende f.eks. skønnes

at være til fare for sig selv, bør hjemtransport dog ikke ske, medmindre der er andre i hjemmet, som på forsvarlig måde vil kunne tage sig af den berusede.

Bestemmelsen indeholder ikke en absolut tidsgrænse for frihedsberøvelsen, men den pågældende skal løslades efter så kort tid som mulig. Personen vil derfor skulle løslades, når formålet med detentionsanbringelsen ikke længere er til stede.

Frihedsberøvelsen skal endvidere være så skånsom som mulig. Kravet om skånsomhed indebærer, at der ikke alene i forbindelse med iværksættelse af frihedsberøvelsen, men også under udførelsen af denne skal tages hensyn til, at personen er beruset. Politiet bør således bl.a. udvise passende diskretion i forbindelse med frihedsberøvelsen og i øvrigt så vidt muligt sikre, at detentionsanbringelsen ikke bliver unødigt krænkende for den pågældende."

Det fremgår af bekendtgørelse nr. 988 af 6. oktober 2004 om detentionsanbringelse bl.a.:

"§ 1. Berusede personer kan efter reglerne i §§ 11 og 12 i lov om politiets virksomhed anbringes i politiets detentioner.

Stk. 2. Personer, der i øvrigt er frihedsberøvede af politiet, må som udgangspunkt ikke anbringes i detention. Hvor detentionen undtagelsesvis anvendes til anbringelse af ikke berusede personer, finder bestemmelserne i denne bekendtgørelse ikke anvendelse.

...

§ 2. Hvis mindre indgribende foranstaltninger, jf. § 11, stk. 2 og 3, i lov om politiets virksomhed, ikke findes tilstrækkelige til at afværge faren for den berusede eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed, skal politiet tage stilling til, om en beruset person skal frihedsberøves med henblik på:

- 1) hjemtransport,
- 2) overgivelse til andre, der på forsvarlig måde kan tage sig af den pågældende,
- 3) indbringelse til hospital eller
- 4) indbringelse til forsorgshjem eller lignende.

Stk. 2. Hvis mindre indgribende foranstaltninger som nævnt i stk. 1, nr. 1-4, ikke findes tilstrækkelige eller egnede til at afværge faren for den pågældende selv eller andre eller den offentlige orden eller sikkerhed, kan personen anbringes i detention.

§ 3. Hvis en beruset person frihedsberøves i medfør af §§ 11 og 12 i lov om politiets virksomhed, skal politiet orientere den pågældende om årsagen til frihedsberøvelsen og om muligt give den pågældende lejlighed til at udtale sig. Frihedsberøvelsen skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader.

...

§ 6. Ved ankomsten til politistationen skal den frihedsberøvede straks fremstilles for den vagthavende.

Stk. 2. Den vagthavende skal på baggrund af alle relevante oplysninger om den frihedsberøvedes tilstand og adfærd vurdere, om den pågældende skal anbringes i detention.

§ 7. Inden en frihedsberøvet beruset person anbringes i detention, skal politiet gøre vedkommende bekendt med retten til at få kontakt med pårørende og/eller arbejdsgiver. Hvis den pågældende desuden er frihedsberøvet i anledning af et strafbart forhold, anvendes reglerne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 12154 af 12. juni 2001.

Stk. 2. Hvor omstændighederne tillader det, skal politiet efterkomme en frihedsberøvet anmodning om underretning af pårørende og/eller arbejdsgiver.

Stk. 3. Fremsætter den frihedsberøvede anmodning om selv telefonisk at underrette pårørende og/eller arbejdsgiver, skal en sådan anmodning efterkommes. Dette gælder dog ikke, hvis særlige forhold taler herimod, for eksempel at den frihedsberøvede ved sin meddelelse til hjemmet eller arbejdsgiver kan modvirke en eventuel strafferetlig undersøgelse.

...

§ 9. Inden den endelige anbringelse i detentionen skal den frihedsberøvede altid undersøges af en læge.

Stk. 2. Ved detentionsanbringelse af et barn under 15 år, jf. § 1, stk. 4, skal lægeundersøgelse ske hurtigst muligt.

Stk. 3. Indtil den frihedsberøvede er lægeundersøgt, kan der ske foreløbig anbringelse i detention.

Stk. 4. Under en foreløbig detentionsanbringelse skal der føres skærpet tilsyn med den frihedsberøvede, jf. § 15.

§ 10. Inden foreløbig anbringelse i detention og inden lægeundersøgelsen bliver foretaget, skal den frihedsberøvede visiteres.

Stk. 2. Ved visitationen skal den frihedsberøvede fratages penge og værtdigenstande samt i øvrigt alle genstande, som kan benyttes til at forvolde skade på den pågældende selv, på andre personer eller på ting. Samtlige lommer skal tømmes og krænges, hvis det er muligt. Ved visitationen bør der så vidt muligt medvirke to polititjenestemænd til undersøgelse af den frihedsberøvede.

Stk. 3. Hvis omstændighederne tilsiger en visitation, der kan krænke blufærdigheden, må en sådan visitation kun foretages af personer af samme køn som den frihedsberøvede. Er det ikke muligt at gennemføre en sådan visitation inden endelig detentionsanbringelse, foretages foreløbigt en visitation efter stk. 2. Den frihedsberøvede undergives herefter et skærpet tilsyn, jf. § 15.

...

§ 15. I følgende situationer skal der føres skærpet tilsyn med en detentionsanbragt:

1) under foreløbig detentionsanbringelse, jf. § 9,

...

Stk. 2. Ved skærpet tilsyn forstås et tilsyn, hvor den detentionsanbragte tilses hyppigere end 1 gang hver halve time. Efter omstændighederne kan et skærpet tilsyn indebære konstant overvågning.

Stk. 3. Skærpet tilsyn kan kun ske ved en polititjenestemands fremmøde i detentionen.

§ 16. En detentionsanbragt skal løslades, så snart begrundelsen for frihedsberøvelsen ikke længere er til stede."

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

A blev den 31. maj 2021 omkring kl. 19.30 anholdt på Islands Brygge, fordi han ikke oplyste korrekt navn, adresse og fødselsdato, da politiet i medfør af retsplejelovens § 750 forlangte det. A blev taget med på Station City, hvor han blev identificeret ved sit kørekort, som han havde på sig. Politiet ændrede herefter anholdelsen til en frihedsberøvelse efter politilovens § 11, stk. 4, da politiet skønnede, at A på grund af sin tilstand ikke var i stand til at tage vare på sig selv. Han blev kl. 19.55 anbragt i detentionen, og kl. 21.05 blev han løsladt.

Parterne er enige om, at politiet i forbindelse med detentionsanbringelsen nøgenvisiterede A. Der er uenighed mellem parterne om, hvorvidt politiet under nøgenvisitationen undersøgte ham mellem ballerne og under penisforhuden.

Der er endvidere uenighed om, hvorvidt han efter visitationen blev hensat afklædt i detentionen uden mulighed for at kunne dække sig til.

A har indbragt frihedsberøvelsen for retten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a om prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse (påstand 1). Han har desuden nedlagt påstand om, at politiets behandling af ham under detentionsanbringelsen udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 om umenneskelig og nedværdigende behandling (påstand 2).

Sagen angår, om den administrative frihedsberøvelse efter politilovens § 11, stk. 4, af A den 31. maj 2021 var lovlig, samt om nøgenvisitationen af ham var lovlig, jf. herved også Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Frihedsberøvelsen

Det fremgår af politilovens § 11, stk. 1, at politiet skal tage sig af en person, der er ude af stand til at tage vare på sig selv på grund af indtagelse af alkohol eller andre berusende eller bedøvende midler, og som træffes under forhold, der indebærer fare for den pågældende selv eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed. Efter § 11, stk. 4, kan den berusede om nødvendigt frihedsberøves med henblik på hjemtransport, overgivelse til andre, der på forsvarlig måde kan tage sig af den pågældende, indbringelse til hospital, forsorgshjem eller lignende eller indsættelse i detention, medmindre mindre indgribende midler findes tilstrækkelige til at afværge faren for den berusede eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed. Frihedsberøvelsen skal være så kortvarig og skånsom som muligt.

Af detentionsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, fremgår, at politiet skal tage stilling til, om frihedsberøvelse efter politilovens § 11, stk. 4, skal ske med henblik på hjemtransport, overgivelse til andre, der på forsvarlig måde kan tage sig af den pågældende, indbringelse til hospital, forsorgshjem eller lignende. Efter detentionsbekendtgørelsens § 2, stk. 2, kan personen anbringes i detention, hvis mindre indgribende foranstaltninger som nævnt i stk. 1 ikke findes tilstrækkelige eller egnede til at afværge faren for den pågældende selv eller andre eller den offentlige orden eller sikkerhed. Hvis en beruset person frihedsberøves i medfør af politilovens § 11, skal politiet orientere den pågældende om årsagen til frihedsberøvelsen og om muligt give den pågældende lejlighed til at udtale sig, jf. bekendtgørelsens § 3.

Højesteret lægger efter bevisførelsen ligesom landsretten til grund, at A var påvirket af alkohol i betydelig grad, da han blev anholdt og bragt til politistationen. Højesteret lægger endvidere ligesom landsretten til grund, at As adfærd under transporten og ved ankomsten til politistationen var svingende, herunder at han periodevis var uregerlig og udadreagerende.

Frihedsberøvelsen af A efter politilovens § 11, stk. 4, blev begrundet med, at han ikke var i stand til at tage vare på sig selv. Det beror på en konkret vurdering af situationen, om det var nødvendigt at frihedsberøve A med henblik på at afværge en fare for ham selv eller andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed.

Højesteret finder af de grunde, der er anført af landsretten, at der var grundlag for på politistationen at frihedsberøve A efter politilovens § 11, stk. 4, med henblik på at afværge navnlig, at han ville gøre skade på sig selv.

Af de grunde, der er anført af landsretten, og da det ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger kan fastslås, at formålet med frihedsberøvelsen kunne være opnået ved mindre indgribende midler end detentionsanbringelse, tiltræder Højesteret, at iværksættelsen af den foreløbige anbringelse af A i detention var lovlig.

Højesteret tiltræder desuden med samme begrundelse som landsrettens flertal, at frihedsberøvelsen efter kl. 20.10 ikke burde have været opretholdt. Frihedsberøvelsen fra kl. 20.10 og indtil løsladelsen kl. 21.05 var derfor ikke lovlig.

Nøgenvisitationen

A har som nævnt nedlagt påstand om (påstand 2), at hans rettigheder efter Menneskerettighedskonventionens artikel 3 er blevet krænket ved, at han i forbindelse med detentionsanbringelsen blev nøgenvisiteret under anvendelse af fysisk magt, og ved at han blev inspiceret mellem ballerne og under penisforhuden og derpå efterladt i en aflåst celle, fuldstændig afklædt og uden mulighed for at kunne dække sig til.

Københavns Politi har heroverfor nedlagt påstand om afvisning begrundet i, at en sådan påstand ikke kan prøves under en sag om prøvelse af en administrativt bestemt frihedsberøvelse efter retsplejelovens kapitel 43 a.

Højesteret finder ligesom landsretten, at der ikke er grundlag for at afvise As påstand 2. Der er herved lagt vægt på påstandenes indbyrdes sammenhæng, og at samlet behandling kan gennemføres uden vanskeligheder.

Parterne er som nævnt enige om, at politiet i forbindelse med detentionsanbringelsen nøgenvisiterede A. Parterne er uenige om, hvorvidt A blev udsat for den øvrige behandling, som han har oplyst at være blevet udsat for under detentionsanbringelsen.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at kropsvisitation af en frihedsberøvet person, herunder med afklædning, ikke i sig selv er i strid med artikel 3, når den gennemføres med et legitimt formål og med

passende respekt for menneskelig værdighed. Hvis der er tale om en mere indgribende foranstaltning, herunder på grund af afklædning, stilles der større krav til nødvendigheden og den måde, hvorpå undersøgelsen gennemføres.

Højesteret finder efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at politiet under nøgenvisitationen af A inspicerede ham mellem ballerne eller under penisforhuden, eller at han blev efterladt afklædt i detentionen uden mulighed for at kunne dække sig til.

Højesteret finder af de grunde, der er anført af landsretten, at det kan lægges til grund, at A blev lagt på madrassen i detentionscellen, og at han under fastholdelse blev afklædt alt sit tøj. Det er ubestridt, at der deltog fire betjente under denne del af visitationen.

Det fremgår af detentionsbekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 2, at den frihedsberøvede skal visiteres inden anbringelse i detention, og at den frihedsberøvede skal fratages genstande, som bl.a. kan benyttes til at forvolde skade på den pågældende selv. I den forbindelse skal samtlige lommer tømmes og krænges, hvis det er muligt. En sådan visitation foretages uden afklædning.

Højesteret finder, at politiet ikke har oplyst tilstrækkeligt konkrete grunde, der gav anledning til at antage, at det var nødvendigt at visitere A nøgen for at sikre, at han ikke var i besiddelse af genstande, som var til fare for ham selv. Som anført af byretten måtte det konkret have formodningen imod sig, at A skjulte stoffer til eget forbrug i sine underbukser.

Som anført blev nøgenvisitationen af A udført under magtanvendelse, hvor han af flere betjente blev holdt nede og afklædt.

Efter en samlet vurdering af begivenhedsforløbet finder Højesteret, at nøgenvisitationen ikke var lovlig, jf. herved også Menneskerettighedskonventionens artikel 3.

Højesteret tager derfor As påstand 2 til følge i det beskrevne omfang.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom med hensyn til frihedsberøvelsen.

Højesteret giver A medhold i påstanden om, at Københavns Politi krænkede hans rettigheder efter Menneskerettighedskonventionens artikel 3 ved under anvendelse af fysisk magt at have afført ham alt sit tøj.

THI KENDES FOR RET:

Københavns Politi skal anerkende at have krænket As rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved, at politipersonale fra Københavns Politi den 31. maj 2021 omkring kl. 19.50 ved anvendelse af fysisk magt afførte ham alt sit tøj.

I øvrigt stadfæstes landsrettens dom, således at opretholdelsen af frihedsberøvelsen af A den 31. maj 2021 i tidsrummet fra klokken 20.10 og frem til løsladelser klokken 21.05 ikke var lovlig.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part eller til statskassen.